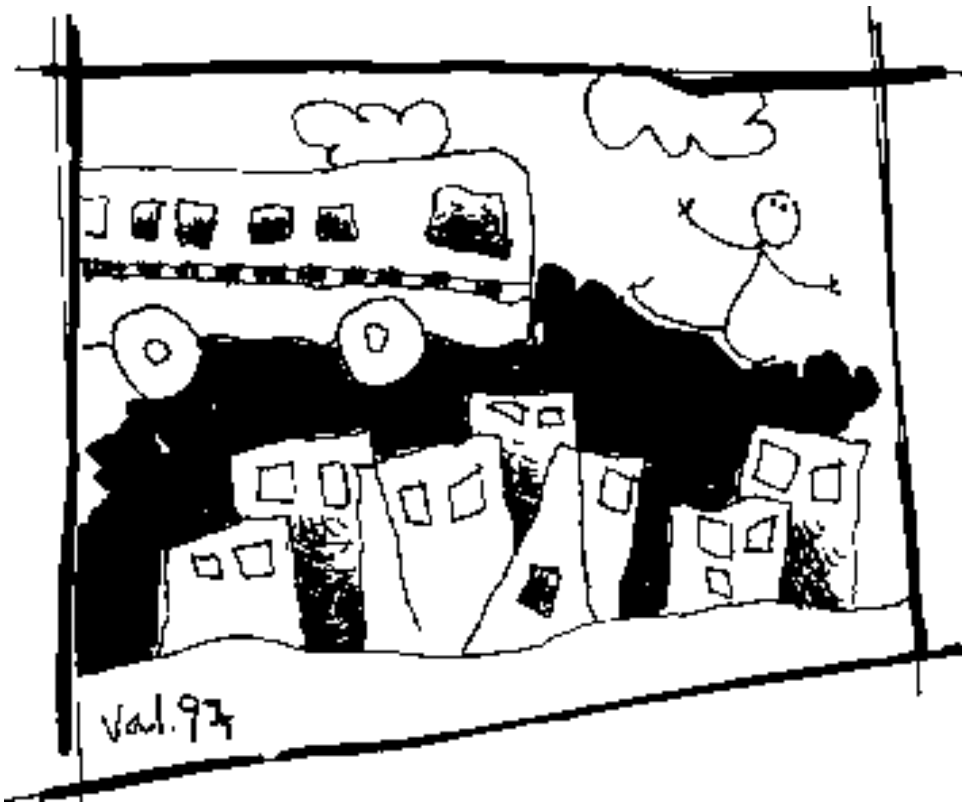

Thời tiết xứ này thật là lạ. Duy vừa lấm bầm một mình vừa đi lui đi tới. Trạm đợi xe bus trung ương đã mở máy lạnh nhưng hình như vẫn chưa đủ để xua đuổi hết cơn nóng hầm hập bên ngoài đang ủa vào mỗi khi cửa ra vào đóng mở.

Duy không biết phải làm gì cho qua thời gian trong khi chờ đợi chuyển xe về Montreal. Anh cứ đi qua đi lại một lúc. Chốc chốc lại đưa tay lên nhìn đồng hồ.

Chuyện ở một trạm xe

Cây kim chỉ giây hình như cũng lười biếng di chuyển.

Thời gian trôi qua thật chậm. Duy chắc lười thở dài một mình. Nhưng rồi như tự nhận ra hành động vô lý của mình, anh đưa mắt nhìn quanh tìm nơi mua báo để đọc. Anh mua kèm theo tờ báo vài thỏi kẹo cao su, lon nước ngọt cùng một gói thuốc lá.

Sau đó Duy xách hành lý đến một băng ghế còn trống, ngồi xuống rồi thông thả đọc từng trang báo. Có lẽ đây là lần đầu tiên anh có dư giờ để nhàn nhã đọc kỹ càng các mục. Chẳng bù cho mọi

ngày, Duy chỉ đủ thì giờ lướt sơ qua các tựa đề lớn trong giờ ăn trưa trước khi liệng bỏ tờ báo. Nhiều hôm quá mệt mỏi, anh chỉ ăn vội vàng cho qua bữa rồi kiếm một góc lẩn ra ngủ. Anh chỉ còn biết tin tức qua radio trên đường lái xe trở về nhà. Cuộc sống nơi đây đều đặn và bình thường đến độ nhàm chán. Nhưng sao lúc nào cũng thật bận rộn. Duy cảm thấy 24 tiếng chưa đủ dài cho anh làm hết những việc cần làm trong một ngày. Buổi tối nào anh cũng thở dài khi thấy còn nhiều việc đã dự tính từ lâu mà chưa thực hiện được. Duy suy nghĩ lan man khi vừa giở đến trang báo cuối cùng. Đúng lúc đó cửa ra vào bật mở. Một luồng gió nóng hổi bên ngoài ủa vào, cùng với tiếng trẻ con khóc lè nhè, khiến tất cả hành khách đang ngồi đợi ngẩng đầu lên nhìn. Duy cũng không kềm được tính hiếu kỳ nên tò mò nhìn người mẹ trẻ đang bối rối trước ánh mắt của mọi người.

Duy cúi đầu giả bộ đọc tờ báo trước mặt nhưng thật ra anh vẫn kín đáo quan sát người khách vừa đến. Bà mẹ trẻ, còn quá trẻ, rất xinh xắn và còn nhiều nét ngây thơ, đang lúng túng với đứa trẻ trên tay và đám hành lý ngổn ngang trông đến tội nghiệp. Duy đang tính đứng dậy giúp cô ta một tay thì một người đàn ông da trắng đã nhanh nhẹn làm giúp. Có lẽ ông ta cũng muốn bắt chuyện làm quen với người thiếu nữ. Nhưng tiếng khóc ngằn ngặt của đứa bé đã dập tắt nụ cười làm quen trên môi ông ta. Duy có cảm giác người đàn ông hơi mạnh tay khi đặt các món hành lý xuống đất trước khi quày quả bỏ đi. Duy tự chế riều cái tính tưởng tượng của mình, anh cảm thấy mình hơi khiếm nhã khi tò mò theo dõi hành động của người khác. Vì thế anh lại cắm cúi đọc lại thật kỹ càng những tin tức trong tờ báo.

Tuy nhiên tiếng trẻ con khóc khiến anh không tài nào đọc thêm được một chữ. Anh lại khẽ liếc nhìn người thiếu nữ bằng đuôi mắt. Người thiếu nữ đang bồng đứa bé đi qua đi lại và ru nho nho. Âm điệu rất trầm bổng nhưng Duy không nghe rõ lời. Đứa bé cứ oằn người và khóc lớn tiếng. Người thiếu nữ càng thêm bối rối khi bắt gặp những tia nhìn xoi mói xen lẫn bức bối của nhiều người. Cô ta

vội rảo bước ra ngoài cửa, có lẽ để khỏi làm phiền người xung quanh.

Chỉ vài phút sau, có lẽ không chịu được sức nóng bên ngoài, người thiếu nữ lại hấp tấp trở vào. Đứa bé hình như cũng quá mệt vì kêu khóc nhiều nên đang thiêm thiếp trên tay cô ta. Lần này người thiếu nữ đi đi lại lại gần nơi Duy đang ngồi. Anh có thể nhìn rõ những giọt mồ hôi đang đọng lấm tấm hai bên thái dương và cả trên cánh mũi thon thon của cô ta. Những sợi tóc mai bết quanh khuôn mặt càng khiến người thiếu nữ thêm duyên dáng. Duy có thể nghe giọng nói rất êm dịu, quyến rũ của cô ta đang cất lên nhỏ nhỏ: “Chóng ngoan nào, Jane. Chỉ còn vài tiếng nữa là về đến nhà. Chỉ còn vài tiếng nữa thôi. Lúc đó Jane tha hồ mà nghỉ ngơi nhé...” Không biết người thiếu nữ đang nghĩ đến chuyện gì mà chỉ thấy cô ta mỉm cười làm rạng rỡ cả khuôn mặt, khiến Duy không tài nào rời mắt khỏi cô ta.

Thời gian từ từ trôi, bỗng có người khách vừa bước vào. Ông ta làm rơi chiếc va-li xuống đất. Tiếng động khá lớn khiến đứa bé giật mình thức giấc và bắt

đầu khóc lớn tiếng. Chỉ tội cho người thiếu nữ. Cô ta lại phải tìm đủ mọi cách để dỗ đứa bé. Duy nghe cô ta lập đi lập lại câu “Chóng ngoan nào, Jane. Sắp đến nhà rồi. Lúc đó, Jane được tắm rửa, thay quần áo, ăn uống và nghỉ ngơi. Ngoan nhé, Jane. Chỉ còn vài tiếng nữa là đến nhà rồi...” Cái giọng nói trầm bổng của cô ta nghe như đang hát khiến đứa bé dịu lại, thôi không dấy dụa nữa. Sau một lúc đứa bé bắt đầu ngủ tiếp. Duy dường như nghe được tiếng thở phào nhẹ nhõm của người thiếu nữ. Cái giọng nói êm dịu của cô ta vẫn khe khẽ vang lên bên cạnh, khiến Duy chợt nhớ đến tiếng ru của mẹ thuở xưa lúc anh còn bé. Chưa bao giờ Duy cảm động trước tình mẫu tử như hôm nay. Ôi còn gì cao quý như tình mẹ. Mẹ thương con như trời như bể. Ngày ấy anh còn quá dại khờ, có hiểu đâu được tấm lòng của mẹ. Đến ngày nay khi đã trưởng thành thì mẹ con lại nghìn trùng xa cách. Có lẽ chẳng khi nào còn gặp lại. Duy chỉ muốn tiến lại để ngỏ lời khen ngợi tính nhẫn nại của người thiếu nữ. Đã từ lâu lắm Duy mới được nghe và thấy một người mẹ ru con bằng

một giọng êm dịu và thật dịu dàng như thế. Nhưng vốn sẵn tính nhút nhát nên anh chỉ ngồi yên và kín đáo nhìn hai mẹ con người thiếu nữ mà thôi.

Mãi đến lúc chuyển xe bus Toronto-Montreal vào trạm, các hành khách lục đục sửa soạn mang hành lý ra xe, Duy mới giật mình đứng dậy. Anh kiểm soát lại hành lý rồi rảo bước về hướng xe bus. Người thiếu nữ vẫn ôm đứa bé ngồi ở băng ghế gần đó. Duy chần chừ một chút rồi lấy hết can đảm quay trở lại. Anh dùng tất cả vốn liếng sinh ngữ để kết thành một câu khen, mong xứng đáng với tình mẫu tử của người thiếu nữ. Đại ý anh tỏ vẻ cảm phục vì lần đầu tiên sau nhiều năm mới được nghe một người mẹ nói với con mình bằng giọng thật dịu dàng như thế. Duy chấm dứt bằng câu: “Bé Jane thật hạnh phúc khi có người mẹ như cô.”

Người thiếu nữ bỗng mỉm cười, ánh mắt thoáng lên một tia tình nghịch rồi trả lời:

— Thưa ông, Jane chính là tên của tôi ạ. □

Từ Điểm